

ПЕРЕДПЛАТА НА „БУКОВИНУ“

в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
на пів року 8 кор., на чверть року
4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
року 4 карб.
в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
на пів року 16 фр.

Передплата на „Буковину“ разом із тижневником „Руска Рада“

на цілий рік 18 кор. (вгл. 9 рублів або 34 фр.)
а на пів року 9 кор., вгл. 4-50 р., або 17 фр.
Поодинокі число 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кожної середи, п'ятниці і неділі.

Редакція, адміністрація і експедиція

„Буковини“

в Чернівцях ул. Петровица ч. 2.

Ч. телефону 176.

Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймає ся по 20 сот. від
стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки.
При частійших замовленнях відповідний рахат.
Рекламації неопечатані вільні від порта.
Рукописи звертає редакція лише за попе-
реднім застереженням і залученням належ-
ності поштової.

В справах редакційних можна устно по-
розумівати ся що дня від 9—10 рано і 2—8
по пол. крім неділі і свят.

По розв'язанню парламенту.

Царським рескриптом з дня 26. січня розв'язано австрійський парламент і заряджено розписане та пе-
реведене нових виборів послів до парламенту. Із то-
го-ж дня датує закон, яким змінено § 1, 5, 6, 7,
12 основного закону про державне заступ-
ництво, закон о виборах членів палати
послів, і закон, що відноситься до карних поста-
нов в ціли охорони свободи виборів і
зборів.

Тепер розв'язана палата розпочала свою діяль-
ність дня 31. січня 1901 року, так що як раз тепер
збігла її законна легіслатурна періода, і тому слово
„розв'язане“ не відповідає цілком поняттю фактичного
закрита парламенту. Отсе в протязі 40 років істно-
вана нашої палати притримало ся перший раз, що
вона видержала до кінця періоду, що її не „розв'язано“,
але „закрито“. Мабуть і в сій обставині лежить
причина того, що в ціло рескрипті стоїть „розв'язуємо
парламент“ — отже з привички.

Попередня палата вела обструкцію; і ново скли-
кана не могла розвинути значущої діяльності, а
правительство мусіло доложувати всіх сил, щоб
обструкційну палату навести на дорогу реальної праці.
Се не завше вдавало ся йому, через що в протязі
остатньої періоди мала Австрія чотири правительства.
Дня 18. січня 1901 року іменоване правительство
Кербера уступило 31. грудня 1904 р. кабінетові
Гавча, яке 2. мая 1906 р. замінено правительством
Гогенльогого. Та Гогенлього не довго
устояв в борбі з Угорщиною і вже 2. червня 1906
перейшла державна керма в руки барона Бека, що
стоїть й тепер на чолі напів парламентарного кабінету.
Що Гавч розпочав, а Гогенлього розвинув, довів Бек
до кінця — іменню ухвалу виборчої реформи і досягнув
в палаті певного роду порозуміння між поодинокими
партиями та правительством, так що парламент як раз
в останній часі розвинув чималу діяльність.

Розв'язану, з першу обструкційну палату, ха-
рактеризує надзвичайно велике число (3000) додатків
до стенографічних протоколів. Із сего великого числа
справоздань, внесень і законопроектів призначена
було більшість для обструкції. Небувало великим
числом інтерпеляцій може похвалити ся закритий
парламент, бо аж більше як 11.000; число яке майже

в двох перевищує число інтерпеляцій, внесених за
цілий час істновання австр. парламенту.

Легіслатурна праця, яку ми начернули (іке в
однім із попередніх чисел нашої часописи, мала за
собою звыш 200 санкціонованих законів і державних
умов, а окрім того видало правительство 15 розпо-
ряджень на підставі § 14-го зак. основного, що ма-
буть ясно свідчити про нездатність куріального пар-
ламенту. До тих розпоряджень належить і державний
бюджет, який від 1901 року (бюджет за сев рік ухва-
лено аж 1902 р.) оголошувало на підставі § 14-го.

Отсе був би короткий біляне із шістьлітньої
праці закритого парламенту, останнього парламенту
куріального і правительства того часу. У тім біляній
рубриці, призначені для праць господарських, стоїть
майже цілком порожній, як се від куріального пар-
ламенту і сподівати ся було треба.

Се пізна і правительство, коли вже заздале-
гідь обіцяло, що будуча палата буде мусіла займати
ся більше соціально-економічними питаннями, до чого
однак треба охочого до праці і здібного парламенту. Із
той причини правительство оповістило відозву до на-
роду, яка має форму статі, поміщеної в неурядовій
часті „Wiener Zeitung“. В самій відозві каже барон
Бек, що в так важкій хвилі уважає своїм обов'язком
сказати до виборців кілька слів, і здати справу а ми-
нулого і внаслідок обов'язки виборців, поодиноких по-
слів і цілої палати. Барон Бек не заходить ніде в де-
талі і говорить тільки загально, не виявляючи яке
становиско займе правительство в однім ба другім
питанні, так що кожний, без ріжниць партії, міг би
згодити ся на його виводи, але із застереженням, що
Бек ще не сказав всего. Відозва правительства зву-
чить:

„Новими виборами, що наступлять на підставі
загального і тайного права голосування, починає ся
новий період внутрішньої історії Ав-
стрії. Коли в інших державах усунена привілей
у виборчій праві відбувало ся між довготривалими
внутрішніми заворушеннями, або між заграничними
комплікаціями, — то заперуку основного закону, що
перед законом всі горожани рівні, перевела Австрія
що до виборчого права дорогою, тихого розвою —
в дійсність. В хвилі, коли на здобутих основах має ся
збудувати нову палату, є обов'язком правительства,
дати добру раду і звернути ся з кількома словами до
виборців про особливіше значіння будучих виборів.

Всі горожани будуть від тепер мати однакий

вплив на законодавство в Австрії і на публичні справи.
Політична рівноправність усуває всякий розділ дер-
жави від народу, вона сполучує обох в одну цілість.
Не сьміє на дальше остатись часто практиковане від-
ріжнення, що правительство має дбати про державу,
а задача парламенту є заступити поодинокі бажання
народу. Не лиш державний інтерес, але також інтерес
кожного горожанина з особна вимагає усунення ріжних
штучних ріжниць. Рівним правом голосування стає
державна спільна добром всіх горожан, а ріжниця
між потребами держави а народу, що була причиною
численних непорозумінь, мусить упасти!

В тій самій мірі, як заступництво державне стало
справою народною, мусять також заступники народу
тямити свої обов'язки супроти держави. Зовсім
слухно виходить всякий виборець від своїх економіч-
них, культурних або національних потреб, однак не
сміє забувати, що вибраний мусить мати волю
і здібність, зрівняти свої бажання з бажаннями всіх на-
ших і так переперти все, що дає ся досягнути річево
і часово. На се здатні лише люди, що бачать цілі пар-
ламенту в позитивній політичній праці, яка починає
ся до добра народу, мужі, що свою задачу бачать не
лише в тім, щоб подобати ся своїм виборцям за по-
мочию часом дуже не певних средств, але в тім,
щоб своєю дійсною працею принести користь державі.
На вибір оттакіх мужів мусять виборці звертати
свою увагу, коли хотять мати парламент зміцнений
загальним поваженням. Особливо слід виборцям тямити,
що економічний добробут і соціальне
питанье мають творити властиву суть теперіш-
ньої політики. Все більше означає ся відносина одного
народу до другого торговельними і економічно-полі-
тичними питаннями, все більше виступає наперед по-
літика економічних інтересів. Годі нам оставати по-
заду сего розвитку. Богаті природні скарби Австрії
ще не вичислені, наше господарство має видержати
конкуренцію з другими, наша більшаюча індустрія
жадає для себе участі в величезнім піднесенню сві-
тової господарки, наш високорозвитий промисл хоче
забезпечити собі підвалини до поважного буття. Роз-
виток економічної і соціальної політики, веденої в одно-
цілісний дус, буде тому належати до найважливіших
задач будучої палати, а ся задача потребує мужів,
що хотять її служити з охотою, що можуть її слу-
жити річевим знанням. Она потребує мужів розумних
і справедливих, мужів, які при своїй любові до влас-
ного народу будуть старати ся о построєння національ-

Альберт Е. Брахфогель. Нардіс.

Драма в п'ятих діях.

(Дальше).

Переміна.

Помешкання панни Кіноль.

Малий, елегантний салон. На ліво одні, а в се-
редині дві двері. По лівій стороні софа; коло неї
стіл з паперами, окрасками і пр. Між обома дверми
задньої стіни, стоїть столік зі всякими рідкостями мор-
скими та украсами, між ними і: порцеляновий ки-
таєць з рухоною головою (пагод), далі стінний годинник,
який не ходить. По правій стороні вікно, під вікном
століць, звернений до софи.

Вихід п'ятий.

ДОРІ-КІНОЛЬ (в ранім наліжжє) і Коletz, (що
входить скоро середними дверми).

КІНОЛЬ (входить): Лиши, Коletz, мінюни ле-
жать до волі добре. Глянь чи він ще спить!

КОЛЕЦЬ (слухає під лівими дверима): Він вже
зостав, я чула як приходить ся в кімнату.

КІНОЛЬ: Добре любонько. — Лиши мене саму.
(Коletz виходить середними дверми).

Вихід шестий.

КІНОЛЬ (сама): Що за загадка в грудях сего
чоловіка?! Між якими дивними обставинами зійшли
ся вони в житю! Горда Маркіза і жебрак Нардіс?! —
Але якось звиз мусить бути між ними! Се відчувала
вже й хитра Епіне! Се саме припускає і принц Конті,
коли уважає за потрібне, скрито переховувати Нар-
діса і розвідати його минуле. — А чи-ж се може
бути? — Ні, ні! — Однісінько-можливе хіба те, що
Нардіс дуже подібний д'Етіольови, її першому чоло-
вікови, якого вона покинула. Але він вже вмер і ма-
буть та подібність тронула її до глубини. — Своім
розумом винаходжу тільки так якусь звязь. (Мала
паєза). Його нещасливий, всім другим сьмішний ха-
рактер значить для мене так безіменний біль, таке

щось до глубини зворушуюче, що я доложила би всіх
сил, щоб вивести на світло сей занедбаний, пропа-
даючий талант, ою зв'язду, що зійшла з своєї дороги,
той диямант в загрузеній норі, і вести його до всего
доброго і красивого, що підносить чоловіка понад себе.
(Паєза). Вже так пізно, а від принца Контого немає
ще вістки. — Не знати, що досягнув Сем-Дімбер
в Шоаселя? (Мала паєза). Як закінчить ся ся неща-
слива борба між партіями, хіба лише Бог знає. —
Ох, я відчуваю дуже добре, що й я стала вже сред-
ством в руках моєї партії. Із зав'язаними очима йду
в пропасть, що змінить ціле моє життя! Але хай
стане ся! (Складає руки мов до молитви). Батьку все-
вишній верх зв'язд, Ти бачиш моє серце, Ти знаєш
мої гадки, суди мене, коли в небезпечній хвилі забуду
справу своєї пані.

Вихід сьмий.

КІНОЛЬ і НАРДІС (входить з лівої сторони).
НАРДІС (зближає ся до неї так, що вона не бачить
його): Така задумана, Семіраміс?

КІНОЛЬ (адризе): Ах се вже ви! (По малій
хвилі, мов безиритом). Як спалося?

НАРДІС: Снасибіг, лежав добре, а спав здо-
рово. — Ах, лише щасливий може тихо спати.

КІНОЛЬ: І що-ж Ви спали?

НАРДІС: Ах, нічого, дурниці!

КІНОЛЬ: Ви мабуть не добре настроєні! — Ви
можете хорі? — Не добре Вам тут зі мною?

НАРДІС: Ні, Дорі, ні! Що задумете почати зі
мною, не знаю, але я згоджую ся на те; хочу все зро-
бити, чого лише забажаєте, але під одним умовом!

КІНОЛЬ: А іменню?

НАРДІС: Пустіть мене на волю.

КІНОЛЬ: Нардіс, Ви певно не думаете сего се-
ріозно! Ви-ж маєте тут все, чого тільки душа забажає.

НАРДІС: Але я нуджу ся, а нудьга то найстраш-
нійше, що я лише знаю! — Се Вас болить! — Так,
але я мушу Вам се сказати, я не можу тут видер-
жати! Щоби в Вас видержати, треба бути щасливим,
або хоч надіяти ся стати таким. — Тут вічний мир,

раюване, небесний супокій — се якраз те, чого я не можу
знести. Звичайно — я предмет наруги, варіат для
примісности багатих людей; їх хвилі нудьги на те,
щоби скорочували їх моїми малими гадками! —
А тут, у Вас, забув я від вчєра свою професію. —
По кількох роках — я тепер перший раз самий! Я
був при собі, я прийшов цілком — до себе. (Задумано).
Я снів про минулий, солодкий час, коли рожди жита-
цями, коли мій дух був ще молодий і всі почування
палали наче жертва подани на жертвеннику людської
душі — коли я чув, як серце било ся при моїм серцю —
(закриває очі в одно місце, мов не при собі) тихо, тихо,
лише цілком тихо; — аж ось воно насуває ся, —
блідє, вьсміхаючись, з витріщеними очима — божєвіле;
потиху, без слівца, кусає губами мій змішаний мізок,
лиже острым язиком моє серце, — ох, — ох, — за-
багато! — Сего забагато! (Зажитиє ся).

КІНОЛЬ: Нардіс, я жалую Вас з цілого серця. —
Я перекована, що в Вас не пропав зародок до доброго.
Вам бракує тільки безперестанної борби і праці, доброго
діла, що відтягнуло би Вас від того, що називаете
божєвілем свого життя. Невже-ж немає для Вас нічого,
що подобало би ся Вам? Чи вихиснували би Ви на-
году, щоб послужити своїй вітчизні, своїм приятелям?

НАРДІС: Вітчизна? — Приятелі? — Га, чи-ж
має той вітчизну, що нічого немає? Вітчизна, се сцена
моїх молодечих споминів. Мене били, наче пса, не раз
недавали їсти, виховували мов черця, щоб лише во-
лоцюгу з мене зробити! — Отсе мої молодечі спо-
мини! — А приятелі? Чи колись в житю маємо при-
ятелів? — Чи є десь вірність аж до гробу? — Га-га,
йдіть же, — йдіть!

КІНОЛЬ: Ви суворий, Нардіс. — Скажіть, як
обясняете собі моє зацікавлення, що відчуваю для Вас?
НАРДІС: Чи се приязнь? — Не обманюйте себе
самі! — Ви може бачите в моїх куріозитетах троха
більше, ніж всі інші! Так, Ви милосердїте ся над
пропащим чоловіком, бо Ви добрі! Але я питаю Вас:
закликав мене Дідєро цілком випадково до Гольбаха?
Питали ся Ви і Епіне мене цілком без причини, що
робив я на Boulevard du temple? — Ей Бог! Мені

ного мирового стану, освободить всі сили нашої бо- гато обдарованої вітчизни. Народи над виборчою реформою показали нам перші зародки до вирівняння національних бажань, і сею путію мусить ся консеквентно даліше поступати.

Правительство розпорядить розписане виборів в найближшій речинці, бо воно знає, яким важним добром є безпереривність парламентарних засідань. Оно не буде до того часу сидіти бездільно, а виробить предложення законів, що послужать загальному добробитови; воно приготує також средства, щоб держава з певною надією гляділа на будучий розвій.

Наслідком свого складу потребує Австрія для свого розвою більші сили як інші держави, а народи залежать своїм існуванням від сили одноцільної держави, рівній великим державам континенту.

В кождім разі виборча реформа дала австрійським народам найсильніше средство для успішної політичної праці. Чи наступить для них нова доба і чи ступлять вони на дорогу до нових висших цілей, се буде залежати від міри їх політичної свідомости. Бо не лише одиниці, але навіть цілі народи є творцями своєї судби.

Політичний перегляд.

Виборча реформа в галицькій соймі. Орган львівської польської соціальної демократії „Głos“ доносить, що в суботу, 26. с. м. відбуло ся довіроче засідане краєвого виділу в справі виборчої реформи до сойму. Ухвалено внесення президії на заведення V. курії з 10 мандатами і явність виборчого акту. Ся курія не буде загальною, але будуть в ній мати право голосовання тільки ті, що не мають його в ніякій иншій курії. Коли б доносене „Głos-u“ показало ся правдивим, то польські верховоди пустили-б ся на дуже небезпечну гру, бо безлічну провокацію широких мас населення. Гр. Станіслав Бадені видко не розуміє, що вже минули часи, коли подібно як його сумної слави брат Казимир може дурити народні маси якимись додатковими „п'ятима“ куріями. Польська магістерія все ще має претенсії до якогось монополю рішати на основі анахронічної куріальної системи про судьбу краю. Народні маси вже занадто прозорі політично і заспокоють ся тільки загальним, рівним, тайним і безпосереднім правом голосовання до сойму. Тому прочинні зі всіма куріями!

В Угорщині вже все „благополучно“ — кажуть маґнати. В соймі виголосив Польоний „трогательну“ прощальну бесіду і пішов — „непринявши“ ніякого ордену, а на його місце покликано державного секретаря Гінтера, а на його місце покликано державного секретаря Гінтера, а на його місце покликано державного секретаря Гінтера. Послам, що посміли бути непереконаними о невинности Польоного і хотіли се вимовити, там відобрано слово. І все знов у старім руслі; навіть баронову Шенберґер, скомпромітовану зносинами з Польонием, видалено з Будапешту.

Сепаратийний закон у Франції зазнає сими днями певного роду модифікації. Як ми вже згаду-

вали, сими днями відбули французські єпископи збори, на яких ухвалено, в цілі уможливлення в церквах публичних богослужень зробити пробу організації публичного богослуження, коли правительство усуне неясности закону з 1907. року. Та проба полягала би на тім, що єпископи і парохі закладають з префектами і бурмістрами угоди (і то рівночасно в цілій Франції), після яких священники мають безумовне право безплатного уживання церковних будинків. — Вже зараз по появленню сих домагань у парижській пресі заявили радикальні і соціалістичні днівники, що переведене такого закону, що значив би уступленням правительства, неможливе, бо він представляє новий конкордат. А консервативні з другого боку потішали ся надією, що правительство мусить подати. І дійсно здає ся, що правда по стороні консерватистів. Отже зараз у вікторок розпочала камера наради над внесеном на заведення закону про свободу зборів. Соціаліст Аляр поборовався той закон, що містить концесію для клеру і поставив внесення, щоб оголошене публичних зборів (богослужень) було обов'язком і щоб містало іма-святищенника, що устроє збори і відповідає за них; а при кінці закинув правительство, що воно обернуло кожух. Міністер віроісповідань Бріян заступав сей закон (свободи зборів), який з одної сторони не відбирає католикам права виконувати свій культ, а з другого боку хосенний для всіх горожан. В своїх дальших виводах відпер закид Аларда, начеб правительство перевернуло кожух і закинув, що правительство веде мирову але консеквентну політику і не заходить в ніякі умови з Римом але з своїми горожанами, французьким духовенством. В дальшій дискусії забрав голос Клемансо, який уважав за відповідне покинувати собі із творця сепаратийного закону Бріянда. Се огірчило Бріянда так, що він зараз вийшов із салі і написав просьбу о демісії. Ся криза рознесла ся скоро по камері і було треба багато слів зі сторони Клемансо і других, щоб відвернути міністра віроісповідань від свого заміру. Камера відкинула потім 501 проти 61 голосів внесення Аларда і прийняла додаткове внесення, яким заважає ся бурмістрів, щоб для богослужень давали локалі, коли такі знаходять ся в громадї. Потім прийнято 550 ма проти 5 голосів закон про зголошення зборів.

Італійська камера втратила свого дотеперішного президента Біяніро. Біякірі зрезґнував із президентури задля свого іменованя секретарем лицарських орденів як також ізза лихого стану здоровля. Його наслідником буде або Маркора або Фортіс. — Говорять також, що становище кабінету Джіоліті захитане.

Відгуки демонстрації на львівській університеті.

(О.) Нагло і несподівано захопила нас вістка про останню демонстрацію української академічної молодіжї на львівській університеті. Форма її була при тім так не-

звичайна, що не оден може не міг в першій хвилі понасти на властиву точку, із якої можна і треба осуджувати сю подію — справді небувалу. Треба отже відділити тут справу принципіальну від форми самого протесту. Засадничою точкою є тут дальша борба о самостійний український університет і о права нашої мови на теперішнім львівській університеті, — всьо инше має меншу вагу. Жадане наше засадниче є так ясне, що не треба про нього довше говорити. Йде лиш о вивснене як раз тої форми останньої демонстрації.

Передовсім зазначити тут треба, що ся остання, як висказують ся польські днівники, „варварська і гайдамацка“ — демонстрація, не є провокацією львівського сенату, але відповідою на всі давні прямо безпримірні наруги тогож сенату зглядом українських студентів. Брутальність знаної відозви сенату в часі сецесії, цинізм ко. Фіалка, доказаний йому в своїм часі органом так умірнованим, як наш „Руслан“, ноторично знаний нетак побитого тепер проф. Віяяржа із його зачинюванем дверей університетських перед нашою молодіжню або йогож таки обурюючі реляції перед репортером Slow-a Polsk-ого о тім, немов то йому студенти наші вкрали дорогу шапку, а дальше промови ректора теперішнього в часі інавгурації, бо-сіда проф. Дуїковського на онотійнім викладі про „дич українську“, виключене студ. Вучинського безцереслухання його і т. д. і т. д. Ось де треба шукати причини останнього певно для всіх прикрого факту. Колиб навіть згодити ся на се, що форма демонстрації була дика і варварська, то тимати і все і всім пригадувати треба, що щонайменше рівно варварським і диким було поступоване львівського сенату, на яке преді треба було відповісти. Ніхто в поважних кругах нашої суспільности не бачить в того рода маніфестаціях своїх мрій і ідеалів, але признати треба, що в молодіжї все уславидити треба признаване нею засади, висказаної колись Міцкевичом: „gwałt niech się gwałtem odejska“. Найснокійніший сфери суспільности нашої лише жаліти можуть, що шовінізм і нетолеранція галицько-польська змушують нашу молодіж до таких средств борби, якими послуговувала ся вона в своїм останнім протесті. Поважний такт суспільности польської і прихильна заява парламентарної репрезентації Польки в kwestії самостійного українського університету — ось се одиникий шлях до розважного спокую. Поживем, то побачим.

Поки що праса польська відзиваєть ся (з дуже малими виїмками) о демонстрації львівській так підло і цинічно, що полемізувати з нею — не годить ся.

Треба однак звернути на одно увагу. Днівники польські і тепер внаслідують між иньшим всю асеру „гайдамацким інстинктом“ нашого народу. На се відповідь коротка: хто глорифікує в своїй літературі та історії такі тини, як „Bartek zwycięzca“ (Сенкевича) або Ярема Вишневецький, той не має права говорити о „гайдамацких інстинктах“. Додати можна, що славно Тривльотія Сенкевича є хіба найстрашнішим ворогом етніки і найбільшою кривдою варварських помислів. А твір сей є від лїт обов'язковою лектурою в галицьких гімназіях. Одним словом інтересом польських кругів і днівників є не рухати „гайдамацтва“ і не дошукувати ся жерел його в подіях теперішніх.

майже здаєть ся, що хитра Епіне була би так само охоче дала мені вікт і помешкане, коли б лекторка королевої не була зробила се скорше. — Чи-ж се приязнь?

КІНОЛЬ (сміливо): Що люди цікаві Вас пізнати, се-ж прецінь нічого нового. Що я Вами цікавлю ся, дивувати ме Вас тим менше, коли нагадаєте собі те, що казалисьте мені того вечора, коли я Родоґіну града. (Поважно). Але Епіне заняла ся Вами з цілком иньшої причини, — вона хотіла зробити Вас средством для виконання своїх намірів, — а я як приклонниця королевої не сміла сього терпіти. (Мала павза). Скажіть, знаєте Маркізу Помпадуру?

НАРЦІС: Ні, дитинко! Я дуже радо хотів єї побачити, але не прийшов ніколи до сього.

КІНОЛЬ: А, знаєте може фінансового винаймщика д'Етіюля?

НАРЦІС: д'Етіюль, д'Етіюль? — Мені знакомий, Віре, Вре, Гріншон, — самі товсті поліни — але д'Етіюль? — Ні!

КІНОЛЬ: В таким разі все мені непонятне! — Досить коли Вам скажу, що Ваше імя, Ваша особа, стоїть з одною подією при дворі в зв'язи, якої ще ніхто неміг до тепер відгадати. — Вами займають ся, а мене дійсно буде се тішити, коли би ся дивна подія принесла Вам якийсь хосен.

НАРЦІС: Але се стократь смішно! — Га, тисячі переходять попри бричку королевої і ніякий чорт не спитає за ними. — Но, хай буде! — Судьба була мені за часто зла, мені собака, щоб я міг ще чого надіяти ся від неї.

КІНОЛЬ: Отже додасте мені тепер, що не можу пустити Вас від себе.

НАРЦІС: А я кажу тобі, дівчино, що одна така ніч, як минула, так — (суворо) вилетить мое вікно на Сєну!

КІНОЛЬ: Алеж чоловіче, чого ти бажаєш? Милосерде і повинність-обов'язок приказують мені перховувати тебе в себе. Чиж ти розумієш, що й я жертвую ся, що мій чести, мій добрій славі грозять через Тебе небезпека? — Але я служу св'ятій справі, тому злишне всяке роздумуванє, — а нічо в порівнянню до тої ідеї, якій я посвячую ся. Хай я пропадаю,

щоб тільки вона побідила; мені досить сліз випланих над моїм гробом.

НАРЦІС: А, так! В історії находимо багато людей, як Сократ, що випив отрую... — Га, і те могло йм щось, а ідеї, історії, людям? Жартуете! Наче-б хіснував ся хтось колись науками великих мужів, — дослідами часу! Одушевлене се все, на що можемо спромогти ся, а одушевлене се дуже дешева вимівка на наше власне недбалство.

КІНОЛЬ: О, хто почувши Ваші слова, мусів би тратити надію і віру в людську природу! — Отже історія людскости для Вас лише колесо, що перекодиє в себе самого, Ви не признаєте ніякого поступу до кіншого, висшого?

НАРЦІС: Лишіть се, Дорі. — Я не відмовляю нічого, і не тверджу нічого. — Історія се розвій нашого роду; — добре, хай буде й так; — але тільки безсмертне око вселі бачити її як безконечну спіралю, для нас вона завше колесом, на котрім лизимо ми мов хробаки на помацях.

КІНОЛЬ: Негідні ті люди поважання, що вмерли в службі того розвою?

НАРЦІС: Так, вони гідні сего; але не все хочу наслідувати, що обожаю. До того треба одушевлення!

КІНОЛЬ (жорально обурена): Так Ти безіменно нещасливий чоловіче, бо ти зарозом і ганебний! (Мала павза, відтак просячи): Не маєте відваги Нарцїс, як мусь приятелєви розповісти те „щось“ Вашого життя, якого нерадо нарушуєте? — Представте собі — я Ваша сестра, що дуже а дуже любить Вас, — може дістанете тоді відваги...

НАРЦІС: Не можу! То надто маловажна історія, за дуже щоденна річ, щоб Ви посмішували ся з неї; — а для мене вона причиною всякого горя, я — не смію ся з неї.

КІНОЛЬ: Коли зворушила мене вже немічність твого характеру, то не мала би я серця для її причини? О, звир ся мені, друже мій!

НАРЦІС (по душевній борбі): Хай буде! — Але не смій ся жінко, не смій ся! Відверни ся (вона робить те) — не хочу Тебе бачити. — Я зроблю те коротко, бо ся сповідь мучить мене. — Діяло ся воно тому двадцять років назад, я жив з лекцій в музиці,

грав на передмістях по коршмах, бо я вже не мав батька, а дядько мій, славний капельмайстер, о мнї нічого знати не хотів; він знав мої здібности і бояв ся, щоб я не перевитав його в музиці... Я мав... жінку!... Ох, яка вона красна була! Ті очі, ті уста з пердовими зубками, ті мармурові, манячі груди, а що за маленькі ноги в неї були, ох, чисте раюване! Ох, а співала вона так гарно і мала серце наче для мене сотворене! — Ми присягали собі до гробу любови. Вона називала ся Жанета: хто її родичі були, не казала мені ніколи. — Вона втекла від старого до мене і я оженив ся з нею. — Правда, ми не мали багатства, але заробляли чесно свій хліб... Аж ось... одного дня...

КІНОЛЬ: Одного дня?...

НАРЦІС: Втекла вона від мене... і не вернула ся більше! — Я лишив ся самий... Я шукав її, як згублену дорогоцінність, шукав, як плачуче дитя свою маму шукає, шукав, як проклятий за утраченим раєм, — вона не вернула ся більше... Я постарів ся, став злим і зневажаним, і ще шукаю її; — а як її найду, тоді хочу — вмерти! (Закриває твар руками й паде на коліна).

КІНОЛЬ (крайно зворушена): О, се дуже сумне хоч і таке звичайне. — Тим сумніше, що та проклята любов затроїла жите і характер чоловіка, якого талан його міг зробити найшляхетнішим чоловіком свого часу. (Підносить його голову в гору). Скажи мені, бідний, не бачив ти вже ніколи свої невірної жінки?

НАРЦІС (кричить): Ніколи!

КІНОЛЬ: Вона мабує вмерла.

НАРЦІС (зриває ся з місця): Але я прецінь знаю, що вона живе... Я здивав раз свого русявого дядька, музику — „Нарцїс“ і каже він до мене: „твоя колишня жінка велика пані. Коли хочеш покинути Францію, то вона дасть тобі 10.000 франків“. — „А, най се чорт благословить“, зарув я і втік; я втік в Бульонський ліс, де доволі пусто, і... (з плачем) там закопав я ту пущку своєї людської гідности. (Відвертає ся і плаче).

КІНОЛЬ (занята ним): Нарцїс, св'ята мені твоя любов, зворушуючий твій біль, — се божівіде твого життя — невилічне! — О, світ ошукав Тебе не

А предсі певний поступ є. На вічу краківських академиків в справі подій на львівському університеті (га. „Nowa Reforma“ ч. 47) освідчили ся за потребою основана українського університету у Львові не лише польські поступовці (демократи, лядовці та соціялісти), але і тав. *wszepolacy*. Та Краків — се не Львів.

Бути може, що по останніх досвідах піде за голосом Кракова решта суспільности польскої і передасть свою нову думку своїм послам. Сего вимагає не лиш наш, але передовсім польський інтерес.

Нині довідуємо ся про сьвіжі, нечувані подвиги львівської поліції. Ідучи за покликком „Słowa Polsk-ogo“ робить польська поліція рішучі кроки в цілі винищення „гайдамаків“ зачинаючи від масових арештовань руских академиків. Уже в четвер вечером зарядив комісар поліції Венц, щоб в п'ятницю досвіта була поліція на поготові, бо мають відбутися масові арештованя руских студентів; і дійсно в п'ятницю перед п'ятою годиною рано розділено зібраних півмісяців на більші і менші відділи і під проводом комісарів і шпівців раненько вирушено на облави. Головною ціллю поліцейного наїзду був „Академічний Дім“ при ул. Суснінського 17, де, як звісно, мешкає около 60 наших академиків. По 6. годині рано ул. Суснінського була сьвідком незвичайної в сих сторонах міста події: серединою улиці Суснінського машерує відділ пішої поліції в числі поверх 50 мужа, за ними п'яточа кінної поліції, з переду і по боках тайні поліцейні агенти і в кількох оїякрах поліцейні комісари. Перед фірткою „Ак. Дому“ задержав ся цілий похід, комісари разом з поліцейними шпіонами обсадили довкола цілий будинок „Ак. Дому“, вийшли до середини і тут заняли всі сході і коритарі в партері, на I. і II. поверсі; кінні поліцейні і кількох піших під проводом одного комісара лишили ся на улиці перед фірткою. Спокійні жителі „Ак. Дому“ спали ще глибоким сном, коли у них явили ся ангели хоронителі з півмісяцями на грудях. Арештовані і ревізії взив під свій провід ком. Урбанович, як кажуть, з роду Русин, а нині загорілий вшехполак і поліцейний інформатор „Słowa polsk.“ про рускі справи; крім Урбановича „урядувало“ ще п'ятьох інших комісарів. Арештовано по числам і депотрих в брутальний спосіб витягано з ліжка і в асистенції одного до трох поліцейантів (більша парада залежала від росту і фізичного вигляду арештантів) відставлявано сейчас до слідчих арештів при улиці Баторія. Всего арештовано в „Акад. Домі“ 26 академиків, між иньшими і студ. філь. Петра Карманьського. — Рівночасно з арештованими в помешканях Ак. Дому відбувала ся ревізія в льокалі „Академічної Громади“. Переводячий ревізії комісар не без витратки поштарвати всі бюрка і скритки, повитягав звіздами всякі шпаргалі і всі книги товариства, переглянув їх (навіть всі квітари, книги касові і книгу довжників; перечитував і інформував ся про маєтковий стан товариства) та забрав на поліцію книги протоколів загальних зборів і засідань виділу „Академічної Громади“. На увагу виділових і членів товариства, що він не має права інформувати ся про маєтковий стан „Ак. Громади“, відповів комісар бундючно, że teraz

тільки на твоім наймилішій, — він звів тебе з шляху людскости, — так, ти маєш рацію. (Героїчно). Німисти ся над сим безвірним сьвітлом свободним ділом, покажи, що в груді потоптаного, висьміяного Нарциса, хрипає божественна іскра, перед котрою застиджений сьвіт має клонити своє чоло.

НАРЦИС: Так, так дівчино, ти маєш рацію! — Покажи мені те діло, яким міг би я кинути в очі тим сьтворіням, тій лаї присвоєних зьвірів, і я виконаю його, — як люблю ще ту безвірну жінку, люблю до божевілі. — Або... ні, ні, не роби сего... — В грязь був я нещасливий, але не злий, — а всеж таки, ще люблю я себе, поважав, обожав в собі чуття для пропалу, обожав і поважав. — Хто-ж ручить мені за те, що те твоє велике діло, котре я мав би виконати, не стане через мене зневаженим, не стане в моїй руці моїм проклятом?

КІНОЛЬ (шіднесеним голосом): Я ручу Тобі своєю живою честію, тим, що у всіх бурях служить нам за якір, сьвятим почутем поваги і сорому! (Павза).

НАРЦИС: Тремтіє серця відраджує мені, — якась неохота. — Добре, хай станеш! Але хай на Тебе спаде вина, коли мене чеснота знищить!

КІНОЛЬ (розалена): Хай спаде на мене! — Є діла, шляхетні, вічно красні діла, що можуть відшкодити нам за ціле утрачене жите, що найбільшого підносять з грязи на стілець божественної сили, і котрі гідні жертви самого життя.

НАРЦИС: І Ти дійсно приписуєш таке діло бідному Нарцисові?

КІНОЛЬ: Так є, бо я розумію пориви сего безіменно нещасливого серця, бо Нарцис у мене мудріший і ліпший, ніж ті сяючі дураки, і я хотіла би з грязи піднести того бідного, зломаного чоловіка, — щоби він сив мов перла, в короні людскости.

НАРЦИС (зворушений протисне руки до неї): Ох, гешю моєго розбитого земского щастя, сьвята тіне моєї утраченої любові!

Вихід осміий.

ПЕРШІ КОЛЕТ (входить серединою).

КОЛЕТ (стїє на дверях і з важкою мімою подає Кіноль лист): Від принца Контога!

ЗАСЛОНА.

(Дальше буде).

im wszystko wolno. Арештовані і ревізії в „Акад. Домі“ тривали до 10 год. рано і доперва тоді поліція опустила „Акад. Дім.“ — Як ми вже вище згадали, о 5 годині рано, розійшли ся відділи поліції у всіх напрямках міста, щоби арештувати наших академиків-демонстрантів, що мешкають по приватних домах. Арештовано їх кількадесят (60). — Число арештованих до год. 11 рано виносило 89; крім сего арештовано деякого з поза академиків, приміром Ярослава Весоловського, бувшого редактора „Буковини“ а навіть на провінції відбувають ся арештованя академиків і укінчених студентів, що брали участь у студентськ. життю; так на примір арештував в четвер жандарм в товаристві поліцей студ. прав Юліана Колчунака в його домі в Коломиї і відвів наперед себе до карного суду, а відтам годину пізніше відвів його на дворець, щоби відставити до суду у Львові. — Арештованих осаджено — мабуть таки з розмишлю — в найгірших келіях в'язниці при ул. Баторія; пр. в деяких келіях вікна забиті дошками, деякі поміщені в безпосереднім сусідстві виходків, всі брудні і вогні. Львівські польські часописи лують, що львівські власті так енергійно беруть ся до молодих „hajdamaków“. Справді події у Львові і терор з гори сироваджують на мас ілюзію, що живемо в Росії, де царські пошпаки, духово споріднені з галицькими вшехполаками, кожний, хочби найменший протест проти їх власті, давають брутально силою, арештованями, тюрмою і стричком. У Львові перше і друге вже маємо, а і третє, себто ваймового стану з катом і шибинцею, бажали би собі на Русинів вшехполаки.

НОВИНКИ.

Чернівці, 2. лютого 1907.

Рускі старинні пам'ятники. На засіданні історичної комісії наукової академії в Кракові предложив др. Александер Чоловський між иньшими: а) Олійний образок з XVII. віка на дереві, кисти незнаного досі руского маляра Іллі Залужанського, з руским і латинським написом і б) фотографію мурованої церкви на російським поділку над Ушицею. Та церква під покровом Непор. Зач. Пресв. Діви Марії, поставлена в половині XVI. в. через Балабанів, єсть одним з найцікавіших останків укріпленої церкви, з баштовою архітектурою, з двома рядами стрільниць на ручне оружжя і пушки. Ближніх даних про образ Залужанського не подано в комунікаті з засідання комісії, тому годило би ся, аби найбільше компетентне до того Наук. тов. ім. Шевченка розвідало ся про той образ. Тим легше буде можна се зробити, що той образ мусить бути в міській архіві у Львові, якого директором є др. Чоловський.

Надгробні пам'ятники для Вольтера і Русого. Французький міністер просвіти Бріан замовив два надгробні пам'ятники для духових богатирів Вольтера і Русого. Рішене Бріанда відповіло бажанню сенату з перед кількох років. Цікаві обставини, що спонукали сенат поставити пам'ятники обом письменникам. Під час реставрації поставила легенда, що за панованя „сто дав“ отворено трумпи, що лежали в пантеоні, і вітри рознесли останки письменників. Правительство рішило отворити саркофаги. В присутності Вертолета і Сардуого піднято накривки і проті очікування найшли тіла в трумпах. Була то сьвяточна хвиля, як Вертолет схилю ся над трумою Вольтера, виняв его череп і показуючи присутним, сказав: Панове, се голова Вольтера. З лиця Вольтера остав ся лише скелет, між тим коли обличчя Русого задержало ся в цілости. Голова його подобала на голову оплячого. Впрочім ся хвиля тривала дуже коротко, бо наслідком вдераючого ся воздуха розпало ся тіло на пил.

Самовбивство. Вчора рано застрівив ся в своїм помешканні офіціал дому божевільних Еміль Г. Слуга бачив його ще о 7-ій год. рано в ліжку цілком здорового. Коли ж вступив по одній годині до покою, застав свого пана на каналі плечми до гори і за примітив зарозум крив на долівці. Зараз прикликано приміра дра Кобилянського, котрий сконстатував наступлене смерти. Комісія, що явила ся скоро на місце, дослідила, що він, лежачи на каналі, задав собі смерть вистрілом з револьвера в пульс. Г. посив ся вже з давна з самовбивчими думками і справив собі револьвер вже перед пів роком. Причиною самовбивства має бути невільчине терпінє.

Пам'ятник для Носцюшка піднесе ся небавом в Уешингтоні. Із надісланих моделів дістали першу нагороду два віденські артисти: Левандовський і Ерлей.

Турецка театральна цензура. Італійський актор Альфредо де Санстіс виставив колись в Царгороді кілька драм і зробив при тім дуже цікаві досвіди про турецьку театральну цензуру. В „Corriere della Gera“ пише він: В Царгороді є два більші театральні льокалі. Одна зала з льожами і амфітеатер, які належать одному підприємцю і лежать в одному т. зв. публичнім городі. Обидва театри мають кілька старих мальованих декорацій, яких уживає ся за сальони, кухні мужицькі хати і т. д. Найцікавіша та цензура, яку виконують дві комісії із лона міністерств внутрішніх справ і міністерств поліції. Мені заборонено „Сотника Врідога“, бо він... сотник, а на турецькій сцені не вільно говорити про військові справи. Я мусів зачати Судерманового „Честь“. На одному місці

сеї штуки говорять Гайники до Траста: „Побачивши Тебе в перше, думав я, що стою перед цїсарем!“ Я говорив те реченє цілком невинно; при кінці дії явив ся на сцені цензор і заняв мене, що я не повинен був говорити слова „цїсар“. Ібзенових „Духів“ мусів я виставити під іменем „Освальд“, бо в Туреччині не сьміє бути ні „духів“ ні „безчесних“. „Отельо“ називає ся там „Зависний“, „Гамлет“ строго заказаний, бо в сій штуці вбиває ся король. В „Кармен“ коначно було змінити слова „свобода гір“ на „чар на горах“ і т. д. — Се все сьмішне але все таки не те, що львівська цензура супроти руских драм!

Бійка між монахами. Іза обрядових незгодних прийшло в ведеєвській церкві в Єрусалимі до бійки між Францисканами, вірменськими і православними монахами, при чім ранено двох Францисканів.

Льокальна желізниця Чудин—Кошук. „Wiener Zeitung“ оголошує концесію на льокальну желізницю з Чудина до Кошуї.

Із кругів духовних. Гр.-прав. сотрудики в Воренчанці Стефана Гавку іменовано адміністратором для тойж громади.

Із желізничого руху. Дня 28. січня заведено поновно цілковитий тигаровий рух на лініях: Гал-бока—Межеброди, Карапчів—Чудин, Гатна—Дорна-Ватра і Вама—Руска Молдавиця.

Редакція „Проміня“ просить тих осіб, котрі не бажать собі передплачувати „Проміня“, щоби звернули ласкаво вислани їм на оказ 1. і 2. чч. „Проміня“.

Заходом научного кружка тов. українських студентів „Січ“ в Чернівцях при численній участі відбув ся в льокалі товариства у четвер, дня 31. січня с. р. відітат тов. Рожки на тему: „Початки літературного відродження на буковинській Україні“.

Тов. „Русна Міщанська Читальня“ в Чернівцях відбуде в неділю, дня 10. лютого н. ст. 1907. року точно о годині 3-ій по полудні в сали Брацкого дому ул. Кушнірська ч. 10 надивичайні збори в справі доповняючого Виділу. В разі недостаточного числа членів, відбудуть ся збори при яким небудь числі членів о годині 4-ій. — За віділ: Й. Митчан, голова; Д. Пшиходний, заст. секретаря.

Бурса ім. Осипа Федьковича удержувала в першій півроці 1906/7 шкільного року 180-ох убогих учеників. При класифікації одержало першу класу з відзначенєм 15., і то: Розвадовський Омелян, Лабач Дм., (оба з пригот. курсу), Радис Дм., Рибюк Корн., (оба з I. кл. Ц.), Соляк Вас., Кернац Василь, (II. кл.), Тотоєвський Іл., (III. кл.), Стобчик Корн., Радис Констант., Войчук Вас., (IV. кл.), Андрієць Юр., Тодерюк Х., (VI. кл.), Боднарюк Н., (VII. кл.), Кийовський (VIII. кл.), 108-ох першу класу, а 7-ох другу. — За заряд бурси: Демис Фрунда.

Із штуки і літератури.

Літературно-науковий Вістник, книжка перша за січень с. р. містить: Михайло Грушевський: До наших читачів в Росії. — В. Винниченко: Дім (різдвяна казка). — На нашій — не своїй землі. Уривок з записок шляхтича, з передмовою Івана Франка. — М. Старицький: 3 останніх поезій. — Мих. Грушевський: Справа українських катедр і наші наукові потреби. — П. Карманський: До М. С. (поезія). — С. Ярошинська: Останнє пристановище. — Ол. Грушевський: Сучасне українське письменство в його типових представниках. — Ів. Манджура: 3 недрукованих поезій. — Ів. Франко: Володимир Самійленко. — М. Симонівна: Остання ніч. — 3 Бумора (поезія). — Мих. Лозинський: „Народня полїтика“, остання праця Антона Менґера. — Анатоль Франс: Валтасар. — Вас. Доманицький: Никандр Мончановський. — Уладіам Шекспір: Три сонети. — Бернштейне Бернзон: Марі, роман. — Мих. Порш: Національне питання та виборча агітація на Україні. — Віллі Боян: Тарахавка, замість феєлетона. — П. Капельгородський: Зимою. — Мих. Грушевський: На українські теми. При кінці року. — Мих. Лозинський: 3 австрійської України. — М. П.: 3 російського життя. — Бібліографія. — Надіслані книжки. — Оголошення. — Як ми згадували з кінцем сего року, видає ся тепер Л.-Н. Вістник у Київі і Львові, але оба видання не різнять ся між собою в нічім. Адміністрація просить кожного, хто не хотів би передплачувати дальше Л. Н. Вістника, щоби першу книжку звазив завернути редакції. Передплата на Літ. Наук. Вістник у порівнянню до иньших подібних видань дуже не велика, бо на цілий рік виносить 16 кор., які можна силачувати в трьох ратах: у січню 6 кор., у цвітню 6 кор., у серпні 4 кор. Через те можуть передплачувати журнал навіть дуже незасібні люди. Поодинокі книжки будуть розсилати ся тепер усе з кінцем місяця, а не з початком, як було давніше. Оба видання журналу, київське і львівське будуть однакові, через що тутешні передплатники не будуть потрібувати передплачувати київське виданє.

Репертоар міського театру. В неділю (по обіді) „Der Pfarrer von Kirchfeld“, (вечером) оперета „Der Göttergatte“; в понеділок „Der Bettelstudent“; у вівторок „Der Fall Clemenceau“; в середу „Dio vom Hochsattel“.

Ціна оголошень за однократове їх поміщення: Ціла сторона 80 К., 1/2 сторони 60 К., 1/3 стор. 40 К., 1/4 стор. 20 К., 1/5 сторони 10 К., 1/6 сторони 5 К., 1/8 сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після об'єму місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.

За рубрики: Надіслані і Оголошення редакція не відповідає.

При кількоразових або при річних замовленнях, значний опуст.

Дрібні Оголошення малим друком (petit), числять ся по 4 с. від слова. Належностей за анонси марками поштовими не приймає ся.

Звичайні загальні збори каси пож. і щадн. для громади Бродина відбудуть ся 10. лютого 1907. о 1. год. по обіді в шкільнім будинку з таким денним порядком: 1. Прочитане протоколу з попередніх загальних зборів. 2. Справоздане старшини, провірене річних об'рахунків і білянсу за діловий рік 1906. 3. Призначене річної платні наставленому післанцеві за доручуване членам всяких повідомлень і напінням в касовій справі. 4. Доповняючий вибір двох членів старшини і двох членів ради надзорчої. 5. Вільні внесення. *Старшина.*

Звичайні загальні збори каси пож. і щадн. для громади Суховерхів відбудуть ся в неділю, дня 10. лютого с. р. в школі з слідуємим денним порядком: 1. Перегляд діловодства і білянсу за рік 1906. 2. Вибір старшини. 3. Вільні внесення. *Іван Семенов, начальник.*

Звичайні загальні збори каси пож. і щадн. для громади Рівня відбудуть ся дня 12. лютого с. р. в домі Читальні в 3. годині пополудни з таким порядком: 1. Справоздане старшини за р. 1906. 2. Вильосоване двох членів з ради надзорчої. 3. Вибір касиєра. 4. Вільні внесення. *Михайло Матейчук, начальник.*

Загальні виснянні збори каси пож. і щадн. у Виженці відбудуть ся дня 15. лютого 1907. р. о 1. годині по полудни з слідуємим денним порядком: 1. Звіт касовий. 2. Доповнене старшини. 3. Доповнене ради надзорчої. 4. Вільні внесення. За старшину: *Н. Гулей, начальник. Др. Клим, касир.*

ВАЖНЕ ДЛЯ КОЖДОГО

(6) 6-15

Випродаж!
по сумішці різних рідів 60 літрів за 3 зр. 80 кр. пашині гар- ній і з пісочастин. одоших предметів.

Важне для кожного!

1 Німецький гарантований ремонтар системи Роскорі, добре йде, 3 літня гаранція.
1 Франк. пілка, запущена.
1 Красний висок до годинника.
1 Гарна шпилька до краватки.
2 Електричні цестені з годинни.
2 (1 пара) синіок до машини "Garantie".
2 Позол. спінки до ковчигів.
3 Позол. спінки до сорочок.
2 (1 пара) правд. срібні коники урядово пунсір.
1 Елег. кешпортное зеркала.
Отже 16 штук різних предметів разом з годинником ліквідація який самий представляє туго маргієт, ви- складо посліжматом за 3 зр. 20 кр. або за поперед- ний надісланим належностями.

Мих. Горовіч

Дім експортний Країв, Молетен 4.

КАНЦЕЛЯРИЯ друкарні товариства „Рускої Ради“

поручає

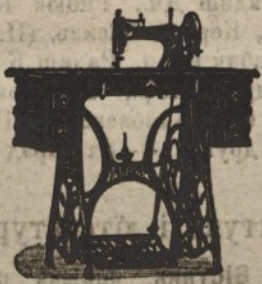
КНИГИ ДЛЯ ТОВ. ВИПАСУ ХУДОБИ
Всі книги до ведення товариства коштують **50 кор.** враз з стемплем, а з пересилкою **51 кор.**

КУПУЙТЕ ЛИШ

PFAFF-A

МАШИНИ
ДОШИТА

бо они є найліпші, найтриваліші а також найдешевші!
Крім тих, є у мене також на складі

97 14-26

СИКАВКИ І КАСИ

при яких купити суть дуже легкі і вигідні умо- вини. Нігде не дістанете дешевше, ніхто не об- служить Вас так ретельно і ніхто не годеє дати Вам таких позички у сплату.

З поважанем

ВАСИЛЬ ДАНИЛЕВИЧ,

машиніст у броварі Штайнера
улиця Желізнича, Чернівці.

Важне для управителів шкіл.

Намісто друкоорти

„Jahresausweis“

краєва Рада шкільна припорушила виготовити нову друкоорту

„FRAGEBOGEN“

яку можна вже тепер набувати в друкарні „Рускої Ради“ (Чернівці, ул. Петровича ч. 2) по ціні

6 сотинків за аркуш.

Я, АННА ЧІЛЯГ

видала своє волосся на 185 см довге через уживане масти, яку я сама винайшла. Ся масть є однимим средством проти випадання волосся, побуджує поріст его, зміцняє коріння, у панів прискорює поріст повної бороди, по коротким вже уживаню єї хоронить волосся, надає ему правдиву полистуючу барву і хоронить перед сніжисм до піаної старости. Ніяке подібне средство не має тільки поживних частий для волосся як **Чіляг помада**, яка ведла собі сьвітлову славу, позаяк пані і панове пере- свідчили ся що по ужитю невеликої скількості єї, волосся перестане випадувати, так, що в протягу кількох днів засівало ся нове, одорове, буйне. Вислід сей потверджують тисячі писем з подякою в цілїм сьвіті, арештою вислід нагороджує правда.

Ціна одного слоїка 1 зр. 2 зр. 3 зр. і 5 зр.

Щоденна висилка за попереднім надісланим або за побранем належностями. Адресувати належить впросто до фабрики

АННА ЧІЛЯГ,

Відень, I. Graben число 14.

Головний склад для Чернівців: Шмід і Фонтін, Дрогерія ул. Головна (Hauptstrasse 12).

108(18-26) II. н.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію відповідає: Віктор Строїч.

Шість і пів мільйонів корон відшкодованя!

Будинки, движимости, збіжжє і пашу обезпечує від огневих шкід.

одинокє рускє асекураційнє товариство

„ДНІСТЕР“

Тов. взаїмних обезпечень
... у Львові, Ринок число 10, ...

Шкоди оцінює „Дністер“ з місцевими членами і виплачує зараз признані відшкодованя.

За 13 літ виплачено 6,474.534 корон відшкодовань.

Обезпеченя приймають аґенції по всіх містах і більших селах. „Дністер“ дає аґенції письменним гос- подарам, де еще не роблять вишні аґенти „Дністра“. Аґенти „Дністра“ заробили провізії 807.742 корон. „Дністер“ уділяє громадам позички на 4% на за- купно сикавок.

Поліси „Дністра“ приймають при позичках Банки краєві у Львові і в Чернівцях, Галицка Каса ощад- ности, повітові Каси ощадности і сиротинські Каси при судах.

Чистий зиск річний звертає ся обезпеченням членам; за р. 1905 припадає кождому членови 5% премії до звороту.

На житє обезпечайте ся в Краківскім Товаристві тільки через „Дністер“ провізію від таких обезпечень дає „Дністер“ на рускі добродійні ціли.

Фонди „Дністра“ вносять з кінцем 1905 року; суму 1,372.538 корон.

Стережіть ся огню!

Г. ФАЙЛЕР

усувач нагніток

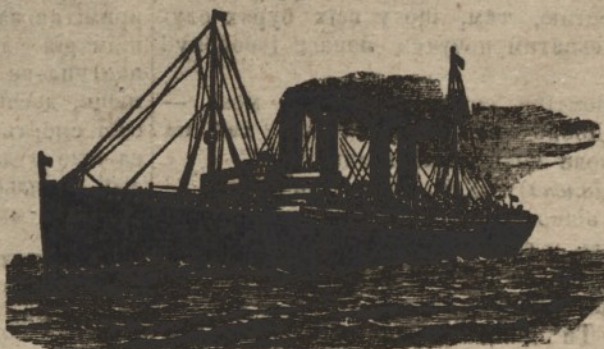
Чернівці, улица Руска ч. 8.

В 6 днях до Америки,

Переїзд подорожних до

Канади і Аргентини

109 (23-104) II. с.

жадайте пояснень

Напишіть лиш карту кореспонденційну до

Falck & Comp.

Гамбург, Raboisen 30 Amerikahaus.

Кореспонденція у всіх мовах.